

A BOHEMIA FOLYÓIRAT 2008/1–4. ÖSSZEVONT SZÁMÁNAK MELLÉKLETE

Valójában diktátum volt. Egyedül a talpig becsületes Kriegel nem írta alá, akit Seleszt már Ágcsernyőn „galíciai zsidónak” nevezett.⁴⁵ Dubčekék átmenetileg visszakerülnek a főhatalomba, de elvállalják azt a hálátlan feladatot, hogy leszerelik az össznépi ellenállást, s a szovjet kívánságoknak megfelelően maguk látnak hozzá a prágai tavasz vívmányainak visszavételéhez.⁴⁶

Augusztus után

A szovjet agressziót követő nyolc hónap története külön tanulmányt igényelne. A játszma nem dőlt el véglegesen, de a demokratikus szocialista társadalom megeremtésének feltételei drasztikusan romlottak. Kevesen tudják, hogy a független sajtó talpon maradt 1969 áprilisáig, amikor Dubčeket Husák váltja fel az első titkári székben. Ekkor tiltják be a közvélemény hangját tolmácsoló radikális lapokat (Reportér, Politika, Listy, Zítřek) és folyóiratokat (Tvář, Plamen). Néhány havilap még fél év haladékot kap (Orientace, Host do domu), más újságoknál a szerkesztőket cserélik le. Az egyre szigorodó cenzúra hatvannyolc őszén még „utólagos”, hatvankilenc tavaszán már „előzetes”. Az inváziót követő nyolc hónapban a cseh szellemi-kulturális élet hallatlan erőfeszítéseket tesz a prágai tavasz értékeinek átmentésére és dokumentálására. A remény és kétségbeesés változása emberi drámák sokaságával színezi át a bealkonyuló szabad közéletet.

1968 októberében sok tekintetben hasonló volt a belpolitikai helyzet, mint az invázió előtt. Értelmiségiek és nagyüzemi munkások, diákok és helyi pártszervezetek nyomatékosan követelték, hogy Dubček határozottan szálljon szembe a konzervatívokkal, folytassák a félbemaradt pártkongresszust, készítsék elő a szabad parlamenti választásokat.

